

Arrest

nr. 55 281 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat F. VAN ROYEN en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 oktober 2010. Tegelijk met deze beslissing is het bevel om het

grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 oktober 2010. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2009 werd ingediend door:

Z., H.

geboren op (...)

nationaliteit: Marokko

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en legt een arbeidscontract voor. Echter, om in aanmerking te komen voor dit criterium dient betrokkene een ononderbroken verblijf aan te tonen sedert tenminste 31.03.2007. Dit kan betrokkene niet. Om haar verblijf te bewijzen legt betrokkene één doktersattest voor waarin de behandelende geneesheer verklaart dat betrokkene in 2007 op consultatie is geweest. Aangezien dit attest niet specificeert of dit dan wel voor ofwel na 31.03.2007 is, kan dit document niet dienstig worden ingeroepen om het ononderbroken verblijf van betrokkene sedert tenminste 31.03.2007 te staven. Dat betrokkene zelf beweert al voor 2007 in België te verblijven kan niet weerhouden worden, loutere verklaringen kunnen niet volstaan.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, werkwilg is en Nederlands wenst te leren, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

en

“In uitvoering van de beslissing van de de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid

wordt aan Z.H.

geboren te (...),

van Marokkaanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 31 okt. 2010 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1880). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"dat de bestreden art.9bis-beslissing m.b.t. de aanvraag van verzoekster stelt dat zij de voorwaarden van criterium 2.8b van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 vervult met uitzondering van de verblijfsvoorwaarde (ononderbroken verblijf sinds 31.03.07;

dat de ratio legis van deze verblijfsvoorwaarde is dat men al enige duurzame binding met België diende te hebben én de vernietigde instructie terzake een ononderbroken verblijf sinds 31.03.07 voldoende achtte;

dat de bestreden beslissing van oordeel is dat verzoekster niet afdoende heeft bewezen dat zij sinds minimaal 31.03.07 ononderbroken in België verblijft daar het attest dat zij van haar huisarts, Dr. V.H., heeft voorgebracht enkel melding maakte van het feit dat zij bij hem op consultatie was geweest 'in 2007';

dat verzoekster thans onder stuk 2 een bijkomend attest van Dr. V.H. voorlegt hetwelke het initiële attest specificeert in die zin dat thans duidelijk wordt bevestigd dat verzoekster bij hem op consultatie is geweest vóór 31.03.07;

dat aldus de bestreden beslissing van alle redelijkheid en zorgvuldigheid ontbloomt is door de aanvraag van verzoekster ENKEL EN ALLEEN ongegrond te verklaren o.b.v. het BEWEERD niet BEWEZEN ZIJN van de hogervermelde verblijfsvoorwaarde van ononderbroken verblijf waar er reeds een begin van bewijs voorlag (het initiële attest van Dr. V.H.) én DVZ héél eenvoudig hetzij via verzoekster hetzij rechtstreeks van Dr. V.H. uitsluitel had kunnen bekomen of verzoekster bij hem op consultatie is geweest vóór 31.03.07;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 10.09.10 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster betekend op 01.10.10 daar deze gebaseerd is op de beslissing van 10.09.10;"

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, duidelijk gemotiveerd dat de door verzoekster ingeroepen elementen als onvoldoende worden beschouwd om in aanmerking te komen voor een regularisatie. Verweerder toetst deze elementen aan de door hem vooropgestelde criteria die hij hanteert binnen de beoordelingsmarge die zijn discretionaire bevoegdheid hem toelaat.

De motieven van de bestreden beslissing worden uitgebreid weergegeven zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker stelt dat de *ratio legis* van de verblijfsvoorwaarden in de vernietigde instructie was dat de vreemdeling een duurzame binding met België diende te hebben. Voor de vernietigde instructie volstond een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007.

Vooreerst merkt de Raad op dat verweerder verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in de fase van de gegrondheid van de verblijfsaanvraag heeft onderzocht en beoordeeld. Uit het administratief dossier blijkt en dit wordt niet betwist, dat verzoekster beroep heeft gedaan op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie. Zij stelt in haar aanvraag uitdrukkelijk *“Verzoekster verblijft zeker sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België en is lokaal verankerd.”*

Verweerder heeft verzoeksters argumenten getoetst aan het criterium 2.8B zoals die werd bepaald in de vernietigde instructie. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerder inderdaad gebruik van de criteria van de vernietigde instructie en dit binnen zijn zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat verweerder vrij om binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, die hij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan hij een machtiging tot verblijf toekent. Zoals hiervoor gesteld dienen de gehanteerde criteria objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid niet betekent dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan verweerder geen willekeur worden verweten.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en legt een arbeidscontract voor. Echter, om in aanmerking te komen voor dit criterium dient betrokkene een ononderbroken verblijf aan te tonen sedert tenminste 31.03.2007. Dit kan betrokkene niet. Om haar verblijf te bewijzen legt betrokkene één doktersattest voor waarin de behandelende geneesheer verklaart dat betrokkene in 2007 op consultatie is geweest. Aangezien dit attest niet specificeert of dit dan wel voor ofwel na 31.03.2007 is, kan dit document niet dienstig worden ingeroepen om het ononderbroken verblijf van betrokkene sedert tenminste 31.03.2007 te staven. Dat betrokkene zelf beweert al voor 2007 in België te verblijven kan niet weerhouden worden, loutere verklaringen kunnen niet volstaan.”*

Verzoekster betwist niet dat ‘de duurzame binding’ met België volgens de instructie kon worden aangetoond door een ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde sinds 31 maart 2007 in België te verblijven. Zij verwijst hiervoor naar een stuk in bijlage van de aanvraag; met name een attest van Dr. V.H. van 12 oktober 2009. In dit attest verklaart de arts betrokkene reeds behandeld te hebben *“in 2007”*.

Waar in de beslissing wordt gemotiveerd: *“Aangezien dit attest niet specificeert of dit dan wel voor ofwel na 31.03.2007 is, kan dit document niet dienstig worden ingeroepen om het ononderbroken verblijf van betrokkene sedert tenminste 31.03.2007 te staven. Dat betrokkene zelf beweert al voor 2007 in België te verblijven kan niet weerhouden worden, loutere verklaringen kunnen niet volstaan.”*, toont verzoekster niet aan dat deze motivering kennelijk onredelijk is of niet volgens de ‘ratio legis’ van de instructie.

Verzoekster betoogt dat de motivering kennelijk onredelijk is en willekeurig is genomen omdat zij feitelijk wel aan de verblijfsvoorwaarde voldoet. De Raad merkt op dat verweerder binnen zijn discretionaire bevoegdheid rekening kan houden met de door hem vooropgestelde en algemeen bekend gemaakte criteria in de vernietigde instructie doch deze niet ‘willekeurig’ kan toepassen. Verweerder heeft geconcludeerd dat, -gelet op het feit dat verweerder binnen zijn discretionaire bevoegdheid ervoor

opteerde om de criteria zoals bepaald in de vernietigde instructie te hernemen voor de beoordeling ten gronde van de verblijfsaanvraag- , verzoekster niet in aanmerking komt voor een regularisatie op grond van de criteria 2.8B van de vernietigde instructie. De Raad stelt vast dat verweerder in zijn motivering terecht vaststelt dat verzoekster geen verblijf sinds 31 maart 2007 kan aantonen door te verwijzen naar het doktersattest van 12 oktober 2009 of aan de hand van een loutere verklaring. Verweerder heeft de criteria van de vernietigde instructie niet op willekeurige wijze toegepast. Evenmin toont verzoekster aan dat de *ratio legis* van de instructie is miskend.

Verzoekster verwijst thans in haar verzoekschrift naar een doktersattest (zonder datum) waarin de arts V.H. bevestigt dat verzoekster vóór 31 maart 2007 op consultatie is geweest. Verzoekster verwijt verweerder haar of haar arts niet te hebben bevraagd in verband met deze datum waardoor verweerder uitsluitel had kunnen bekomen. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken soms vragen stelt aan de advocaat indien bepaalde elementen in het dossier niet duidelijk voorkomen. *In casu* heeft verweerder echter niet zorgvuldig gehandeld aangezien hij op eenvoudig verzoek uitsluitel had kunnen bekomen over de onzekere datum.

Verzoekster betwist niet dat zij geen begin van bewijs heeft ingediend met betrekking tot haar verblijf vóór 31 maart 2007 en toont bijgevolg niet aan dat de motivering in de beslissing met betrekking tot de verblijfsduur kennelijk onredelijk is. Waar verzoekster verweerder verwijt geen inlichtingen te hebben gevraagd met betrekking tot de door haar ingeroepen verblijfsduur, merkt de Raad op dat de bewijslast rust in hoofde van de aanvrager. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Verzoekster heeft haar aanvraag om machtiging tot verblijf thans aangevuld met het doktersattest (zonder datum) waarvan verweerder echter geen kennis had op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoekster had de mogelijkheid om haar aanvraag ingediend op 16 december 2009 aan te vullen met bewijsstukken dienaangaande tot 10 september 2010. Er zijn acht maanden verlopen tussen het indienen van de aanvraag en het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster had in die tijdspanne de kans om stukken te bezorgen. Verzoekster zet thans niet uiteen waarom zij het thans bijgebrachte stuk niet tijdig kon indienen terwijl zij kennis had van de voorwaarde in de instructie dat een verblijf in België dient te worden aangetoond sinds 31 maart 2007. Verzoekster verklaarde in haar aanvraag om machtiging tot verblijf immers uitdrukkelijk: “*verzoekster verblijft zeker sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België en is lokaal verankerd.*” De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te voldoen aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, rust op de aanvrager. Waar verweerder oordeelt dat het attest niet specificeert of betrokkene voor dan wel na 31 maart 2007 op consultatie was en waar verweerder oordeelt dat verzoeksters eigen verklaringen daaromtrent niet kunnen volstaan, toont verzoekster niet aan dat de motivering kennelijk onredelijk is. De Raad wijst er bovendien op dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat alle terzake dienende feitelijke gegevens van de zaak dienen in rekening te worden gebracht. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste gegevens. Verzoekster maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk dat verweerder de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding zodat zij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aannemelijk maakt.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt vast, na de bespreking onder het middel en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Waar verzoekster de beslissing onredelijk acht omdat verweerder geen contact heeft opgenomen, merkt de Raad op dat zulke verplichting niet kan afgeleid worden uit het zorgvuldigheidsbeginsel. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te voldoen aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, rust op de aanvrager. Verzoeksters betoog doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat zij onvoldoende haar verblijf sinds 31 maart 2007 op het Belgisch grondgebied, heeft aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN